

ΣΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΑΔΟΛΦΟΥ ΝΤ' ΕΝΝΕΡΥ

ΕΝΑΣ ΤΡΑΓΙΚΟΣ ΙΠΠΙΟΤΗΣ



ΜΙΑ ημέρα βρέθηκα, χωρίς κι' εγώ να ξέρω πώς, στά κάταρα της Τουλών. Ὁ ἄσκαλος περιπατῶς μου με τραβήξε ὡς ἐκεῖ, καί μιὰ πού ἐφτάσα κοντὰ στο ἄλιβερό αὐτό κτίριο, ἀπαράσιτος καί μωρὸ καί ναί χωρετῆσο τὸν διενθνήτῃ τῶν κατέργων, παλῆ φίλο καί συμπαθητῆ μου.

Με δέχτηκε ἐγκάρδια καί θέλησε νὰ θέσῃ στὴ διάθεσί μου ἕναν ἀπὸ τοὺς ἀρχιδεσμωφῶσας, γιὰ νὰ περιηγηθῶ τὴ φυλακῆ. Δὲν θέλησα ὅμως νὰ γίνω αὐτίος αὐτῆς τῆς ἐνοχλήσεως στὴν ἰσθηρεσίᾳ του, γιὰ τί εἶχε τραβήξει κίβλας τὸ ἐνδιαφέρον μου ἕνας ἰδιόμορφος στὸς τρόπους κατὰδικος, ὁ ὁποῖος μίπτει τὴ στιγμή ἐκείνῃ στὸ γράφειο, φέρνοντάς μας διάφορα ποτά.

Ἡ κομφ' κι' ἡ ἔκφρασις γενικά τὸν καταδίκου αὐτοῦ, μὲν προκάλεσαν μιὰ ἀόριστη προαίσθησι, ὅτι θὰ μάθαινα ἀπολαυστικά πράγματα, ἂν κατάρταν ναί μείνω μόνος μαζί του καί νὰ τὸν ἀνακρίνω. Στὴν παραίτησί μου, ὁ διενθνήτῃς μοῖδωσε τὴ σχετικὴ ἀδεια, καί σὲ λίγο κλείνωμαι μὲ τὸν κατὰδικὸ τὸν πλανῆντο σαλόνι. Ἐκεῖ τὸ ἅπλοσ τὴν ταυτότητά μου ὡς δημοσιογράφου τὸν παραίτησα νὰ μὲ διηγηθῇ τὴ ζωὴ του.

Κι' ἐκείνου, μὲ τὴν προθυμία καί τὴ φιλανθρωπία ὧτων τὸν κατατεργῆσαν τὸν εἶδους του, ἄρχισε ὡς ἔζησ' τὴν ἀφηγησί του :

—Ἐμένα πού με βλέπετε, κίριε μου, δὲν εἶμαι κωκοφόρος ἢ κωκοποδός. Τὰ χέρια μου εἶνε λευκὰ ἀπὸ κάθε κηλίδα κίωσις ἢ ἀματωχοσίας εἰς βάρος τῶν συναγεθῶτων μου. Ὅτι θ' ἀκούσετε ἀπὸ τὸ στόμα μου, θὰ εἶνε ἡ ἀλήθεια, ἢ καθαρὴ κι' ἡ εὐλογημένη ἀλήθεια, στὴν ὁποία δὲν θέλησα ὄχιτοσο — ἀπὸ τυρώδτητα κι' ἐγωισμὸς — νὰ πιστέφουν ὁ ἄστυνόμος, οἱ ἀνακριτῆ, οἱ ἔνοχοι καί οἱ δικαστῆ, κι' ἅλα γενικῶς τὰ βλαβερά αὐτὰ ὄντα, τὰ ὁποῖα δημοσιόγραφος ἢ κανονία γιὰ νὰ καβαλλῶνε τὸν τριζήλο ἄθωνο κι' ἀβλαβὸν ὑπάρξουν, ὅπως ἐγὼ καί οἱ περισσότεροί τῶν ὁμοίων μου...

Ἄνθρωο ὁ καλὸ ἀοξάνεμα βουηζάνον πλοισοκίτων, μὰ ἔδοξεμα εἶμαι γνωστός με τὸν τετραμήριο ἀριθμὸ 2395. Εἶμαι ψηλός, κομφ'ος, ἔχω τρόπος ἐνγύνακος κι' ἐλαστικὸ γιὰ τίς κίριες παρνοισιαστικῆς, ἢ ἂν τὰ χαρακτηρηστικὰ τῆς μορφῆς μου εἶνε τώρα κίβλας τραχηλά καί σκληρά, ἢ πηξῆσε κίωσις ἐλοχί — μὲν πρὸ ὀλίγων χρόνων — κατὰ τὴν ὁποία ἡμῶσιν ὡς μια σταγὴ ἀνδρική καλλονί. Ὁπτε πάλι, ὄπτε ἅλλη, Ἀπὸλλων μαζί νὰ Ἀρης... Ἐ, αὐτὰ, λοιπὸν, τὰ χαρακτηριστὰ μου καί ἡ συνέπεις τῆς ἐπιδείξεως τῶν στὰ κληρῶν κίωσις δεσποινιδῶν κίωσις σαλόνια, ἰσηξῆσαν ἢ πρώτη ἀφορῆ τῶν κατόιν ἀτιχημάτων μου. Εἶχα καλὴ ἀνάτοφῃ, ἦμουν καλὸς μουσικός, ἀειμπατος ἱππύς, ἐπιδέξιος χορευτής, λαμπρός εἰρημικός καί χειριστῆς τῶν πυροβόλων ὀθλων.

Φυσικότατα, λοιπὸν, ἦμουν περιζήτητος στὰ σαλόνια, ἦμουν ἢ φυγῆ τῆς κάθε διασκέδασης, κι' ὁ βίος αὐτῶν τῶν διαρκῶν τέρψων με κακόταβε ποτὶ. Ποὺ νὰ μὲν πειτῶ καιρός καί γιὰ κατὶ τὸ σοβαρότερο, πού μὲ τὸν ἀπαρολοδοσαν ἅλων ἢ ἀναριθμητῆς προσκλήσεις πού λάβαινα γιὰ κάθε χορὸ καί πανηγύρι... Σημειώστε ἐπίσης ὅτι δὲν πρῶτανα νὰ διαβῶ τὰ τριφερά ρωθισάνα τῶν ἀπειραθῶτων θαιμαστῶν μου, νὰ ληγαῖνο στὰ ἀτελείωτα ραντεβῶ, πού μὲ προτεινόντουσαν, νὰ φιλω χεῖλι διαρκῶν ἀπογοφῶσεων καί δροσεροφίτων καί νὰ σφιζαγαλιάζω σῶματα λευτὰ καί παρνούα...

Σὰν ἄνθρωπος λοιπὸν τὸν κόσομο πού ἦμουν, ἔφρασε νὰ προσφέρῃ στὴν κάθε ἐλεκτῆ μου κι' ἕνα μικρὸ δῶρο, ἔτσι γιὰ ἐνθῆμο. Μὰ δεχόμεν ἐπίσης δῶρα ἐκ μέρους τῶν ἀγαπῆμενων μου, ἔτσι γιὰ ἀνάνηψο τῶν τριφερῶ ὅσο καί προσορινοῦ δεσπῶ μας. Κι' ἔτσι, πολλές φορῆς, ὅταν μαζεύνομα ἐπιτέλους τὰ βράδια—τῆς χαγαγῆς δηλαδή—στὸ σατῆ μου νὰ κοιμηθῶ, κατὰκοπος ἀπὸ τὸ πολιάσχολο ἡμερονηκτιό μου, ἀδειάζα ἐπάνο στὸ τραπέζι, μὲ τριφερῆ συνηψῆ—τὸ ὁμιολογῶ—τῆς παραφοκομῆνῆς ἀπὸ λογῆς—ἀλογῆς ἐνθῆμα ἐρωτικῆς τῶσπε τὸν σῶνῆ ἢ τῶν φράσων μου : Καρφίτες, βραχόλια, δαχτυλίδια, ρολόγια, τοιγαροθῆτες, γασαῖνι, βεντάγες, πανηγῆλια, τσάντες καί τὰ ῥέστα, τὰ περισσότερά ἀσημένια, κίωσιςα χρυσῆ καί τὰ ὑπόλοιπα καταπύλαστα με πολιτίωσες λίθους...

Ἐπιτέλους, με φθόνους ἢ μοῖρα. Τυφλωμένος ἀπὸ τὴν ἐθούγια, δὲν λάβαινα σοβαρὰ ἢ ὄχι ὄχι τὸ μῶσο καὶ τὸν φθόν, πού σκορολοῖσα στῆς ψυχῆς τὸν παραγωκῶσιμόν ἀπὸ τίς ἐρωτικῆς ἐπιτυχῆς ἀντύπῶλον μου. Σιγά—σιγά, ὁ ἕνας με τὸν ἄλλον, ὡς αὐτοῖ, συγκροτῆσαν μιὰ μοχθηρὴ συμμορία—ἄς τὴν ὀνομάσω ἐπεισοξ ἔτσι—κι' ὄφραστηκαν τὸ χροῖό μου. Σοφίθωται λοιπὸν ἕνα καταχθῶνιο σχέδιο, μὲ βδελυρῆ μηχανορραφία καί βασισιμένη στὸν πασιγῶστο ἱπποτισμὸ τὸ ἡ

ρακτῆρος μου — γιὰτὶ μονάχα ὁ ἱπποτισμὸς μου μ' ἔφαγε — ἔβαλαν τὸ σκέδιό τους σ' ἐφαρμογῆ μιὰ βραδιά καί με κατέστρασαν γιὰ πάντα.

Ἴδου πὸς συνέθη τὸ μοιάζω : Ἐκείνη τὴ βραδιά δινόταν ἐπίσημος χορὸς στὰ ἀνάκτορα τὸν Προδῶντῆς Δημοκρατίας, στὸν ὁποῖο χορὸ παρευρέθην κι' ἐγὼ. Ἡ δεξιοσίς ἦταν ἀπὸ τίς πὸν λαμπρῆς καί τίς πὸν ἐλεκτῆς καί πολυἀριθμῆς τοῦ Παρισίου. Φυσικά συναντήθηκα στὰ προεδρικά σαλόνια, με τίς πὸν ἐλεκτῆς σὲ θέσι καί σὲ πλοῦτο κανονίους καί παλῆς μου φίλες. Ὅλες φυσικά λαυτάρτσον, μὲν καί ἔδων, καί ἢ καθεμιά τους μ' ἤθελε γιὰ καβαλλέρο της, γιὰ τὸς μῶσοξ χορὸξ τοῦλάχιστον... Ἀναγκάσθηκα λοιπὸν νὰ ἀναπτύξω θαιμαστῆ δεξιοτεγνία. Ἐφρασε νὰ προλάβω ἐκφῆσεις ζηλοτιπίας, σαργῆς, κλαμπατιάνα νενηικά, παρῶτανα τριφερά ἢ ἄγρια, ζευαλλιάματα ἴσως, καί ἀνάδαιλα ασφαλώξ. Ἀστεῖοντα ποτὴ ἢ ἐγγονῆς τῆς Ἑύας καί σκέπτονα ποτὴ τὴ θέσι, τίς περιστάσεις, τὸν τόπο καί τίς συνέπεις τῶν νεύων τους, ὅταν μταινεῖ στὴ μέση αὐτὸς ὁ ἀρχισὸς ὁ ἔρωτας : Τῆς ἔπαρνα λοιπὸν μία—μια καί χόρενα μαζί τους καί τίς πυρολοδοῖσα με τὰ βλαβιατὰ μου. Ὁραζόμενον ὁ ἕλεξ αἰώνια καί ἀποκοιμητικῆ ἀγάτη, κατηγοροδοῖα τῆ μιὰ τὴν ἄλλη καί τὴν ἄλλη τὴν ἐπομένη καί ὅπσο καθῆξις, καί κατάρσα ἐπιτέλους νὰ περάσῃ τὸ μεγαλειτερο μέρος τῆς ἔορτῆς δίωξς δυάφροστα.

Μὰ ἦταν συγχρόνως κι' ὦρα νὰ φύγω. Κόντεναν ἢ τῶσπε μου νὰ ξεχειλοῖσον ἀπὸ τὴν πληθῶρα τὸν διαρκῶν ἐνθῆμων τὰ ὁποῖα δεχόμεν, με διαφεροξία μου βέβαια, ἀπ' τὰ διάφορα ἐκείνα τριφερά πλάσματα. Ναι, κόντενα νὰ γίνω γελοῖος ἀπὸ τὸ παραγεῖμαμό μου αὐτὸ, ἢ ὅσο ἀρνόμιον νὰ δεχθῶ ἄλλα δῶρα, ὅσο κι' ἐκείνῆς ἐπέμπενα νὰ μὲ χαιρισῶν κατῆ. Μοδίωται, βλέπετε, καί ραντεβῶ συγχρόνως με τὸ δῶρο τους, τὸ ὁποῖο, καθῶς ἔλεγα, θὰ μὲν θιμῆξ τὴν ἱπποτοξί μου νὰ βοθῶ τὴν ὀρισιμένη ὦρα σὸ ραντεβῶ μου.

Ασθῆρα λοιπὸν καί προφιλιακά, γιὰ νὰ μὴν ἀντιλήθῃ καμιά τὴν κομφ' μου δραπέτεσι, ἔκανα νὰ διαδῶ τὸ κατῶφλι μῆς πόρτας καί νὰ τραβήξω γιὰ τὴν γραναφῶτα. Μὰ τὴ στιγμή ἐκείνῃ, ὁ μοχθηρὸς ἰπποκῆς ντὲ Μ..., στὸν ὁποῖο κατὰ τὸ παρελθὸν εἶχα σοφρίως ἀρετῆς ἐχολῶητεξ τῆς ἀπολίτου διαφεροξίας του, φώναξε μέσα στὴν κοροπολύμημιωμένη ἀδύνα, δείχνοντάς με μὲ τὸ δαχτυλῶ του :

—Αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος πού φέρεται εἶνε ἕνας κίωσις λοποδοῖτῆς... Πῶσπε τῶν τίς τῶσπε καί θὰ βεβαιωθῆτε γιὰ τὴν καταγγελία μου...

Ἐποξε δημοσιογράφος. Ἄν εἶχα τὸ ἐπάγγελμα πού ἔχετε καί τὸ περιγραφικό ταλέντο, τὸ ὁποῖο ἀσφαλῶξ θὰ ἔχετε, θὰ ἐπιχεροῖσα νὰ σῆς περιγράφο τὸ τί ἐπακολούθησε. Ἐπειδὴ ὅμως εἶμαι ἕνας ἄψῶξ λεοντιδῆς τῶν συγκεντρώσεων, τυχερῶ μὲν κι' ἐλαστικός, ἀλλὰ τίποτε περῶλον, ἀρῶσιμα ἀπὸξ νὰ σῆξ ποτὶ, ὅτι ἐπεκροτῆσ ὅτε γίγνο με πανκῶφισμὸς. Χορῆς νὰ προλάβω νὰ καταλάβω πὸς, βροθῆρα γαντωξιμένος στῆς καλῆς ἀρετῶν ἀστυνομῶν με πολιτία, οἱ ὁποῖοι κινλοφοροῖσαν μέσα στῆς ἀδύναξ, ἀντὶ νὰ καταγίνοται με τὸς ἀπαχῆδῆς, πὸν πλημμυροῖσιν ἔξω τοὺς σκοτεινασιμένους ὁρῶσιους, κι' ὄδηγηθῆρα κατωξῆς στὸ σαλόνι... Ἡ τῶσπε μου ὀλεξ ἀναπογοφῆστικαν κι' ἢ πληθῶρα τῶν τριφερῶν μου ἐνθῆμιον ξεχίθηρε στὸ πάτωμα.

—Πὸς βροξικοντα τὰ πράγματα αὐτὰ, τὰ πολιτῆμα καί τόσο διαφεροτικῆ μεταξὺ τους, ἐπῶνο σας ; με ὀφῆρος κίωσις ἀστυνομῶξ.

Ἐκείνη τὸ κεφάλι μου, κίριε μου. Τῆ νύχτα ; Πὸξ ἦσαν ἐρωτικῆ ἐνθῆμα ; Γάλλος ἔσειξ, γεμῆτος ἀπὸ τίς ἱπποτικῆς παραδοξῆς τῶν προγόνων μας, ὅπως κι' ἐγὼ, ποτὴ δὲν θ' ἀνοιγῆτε τὴ ζεῖλι σας γιὰ μιὰ τόσο ἀνάνηψ ὁμιολογία. Τῆ θὰ γινόντουσαν τότε τὰ πλῆθη τῶν ἀθῶν ἐκείνου πλασμάτων, τὰ ὁποῖα χρομῆντουσαν με ἀγνογία ἀπὸ τὰ χεῖλι μου, καί ποῖα θὰ ἦταν ἢ θέσι τους ; Κατὰλήτεξς κι' ἢ φίλεξ μου ἐπίσης, δὲν τοῖμωσαν νὰ πληρωῖσον κοντὰ μου. Ἐτρεμαν, μὰ καί δὲν τοῖμωσαν νὰ με κατηγοροῖσιν γιὰ κίωσι. Γιὰ νὰ τίς διεκοκῶνω νὰ σημαξέφωρον ἢ κάθε μιὰ τὸ ἐνθῆμό της, χωρῆς νὰ τίς προδοῖσω, εἶπα, με ἄψῆαστο τῶσπε :

—Τὰ πράγματα αὐτὰ τὰ βροῖρα σκοροσιμένα κάτω, μέσα στὸ συνοσιαμῶ... Τὰ μάξεμα... Καί σκέπαινα νὰ τὰ καταθέσω στὴν ἀστυνομία, γιὰ νὰ ἀποδοθῶν στὸς κατόξους τῶν...

Ἀντυχῶξ, φίλτατε μου κίριε, κανενὰς ἀπὸ τοὺς ἀρμοδίους — ὄτε ἐκείμωξ, ὄτε στὴν ἀστυνομία ἀργότερα, ὄτε καί στὸ δικαστήριο καί στὴ φυλακῆ πὸ ἀργότερα — θέλησα νὰ πιστέφων στὸ λόγο τῆς τιμῆς μου καί στὴ δικαιοσύνη μου αὐτῆ. Ἀπὸσιτάτα τῆ βροῖρα κηθιωτάτη, μὲ κῆθησαν στὸ ῥοξὶ 8 χροῖνα φυλακῆ καί μ' ἔστειλαν ἔδωξερα, ἀδεια τῶν ἄδικων... Εἶμαι, λοιπὸν, ἢ δὲν εἶμαι, ἕνα ἀξοφῆσθητῆ ἄθια τὸ ἱπποτισμὸ μου καί τῆς πὸ ὀκατῆς διακτικῆς πλῆνης ;

Ἐλνε ἢ δὲν εἶνε ; — λέω κι' ἐγὼ — ἀγαπῶται μου ἀνάγνῶστα ;



Τῆς ἔπαρνα μία—μια καί χόρενα μαζί τους...